

"Kuća je opkoljena", reče Winston.

"Kuća je opkoljena", reče glas.

Ču kako Džulijini zubi škljocnuše. "Sad bismo mogli i da se oprostimo", reče ona.

"Sad biste mogli i da se oprostite", reče glas. Uto se umeša neki sasvim drugi glas, tanak i odnegovan, koji se Vinstonu učini odnekud poznat: "Uzgred, kad smo već kod toga: Evo ide svećar da ti pali sveće, evo ide dželat da ti glavu seče!"

Iza Vinstonovih leđa nešto tresnu na krevet. Neko je gurnuo vrh lestvica kroz prozor, razbivši pri tom okvir. Neko se peo kroz prozor. Sa stepeništa odjeknu tutanj koraka. Soba se ispuni krupnim ljudima u crnoj uniformi s potkovanim čizmama na nogama i pendrecima u rukama. Winston više nije drhtao. Čak je i oči jedva poketao. Bilo je važno samo jedno: ostati miran, ostati miran i ne dati im izgovor da udare! Pred njim se zaustavi čovek s glatkim boksterskim licem na kome su usta bila samo prorez, zamišljeno balansirajući pendrek između palca i kažiprsta. Winston mu pogleda u oči. Osećanje obnaženosti, dok je držao ruke na potiljku a celo mu telo bilo izloženo, beše skoro nepodnošljivo. Onaj čovek izbaci vrh belog jezika, obliza mesto gde je trebalo da mu budu usne, zatim prođe. Ču se još jedan tresak. Neko beše uzeo stakleni pritiskač sa stola i razbio ga u komade o podnožje kamina.

Komadići koral, sićušan uvojak ružičastog, nalik na ukras sa torte, zakotrlja se preko prostirača. Kako je sitan, pomisli Winston, kako je uvek bio sitan! Iza njega se ču udah i tup tresak; nešto ga žestoko udari po gležnju i skoro izbaci iz ravnoteže. Jedan od onih ljudi beše tresnuo pesnicom Džuliju u solarni plexus i presamitio je kao britvu. Ona se počela bacakati po podu, boreći se za dah. Winston se nije usuđivao da pomeri glavu ni za milimetar, ali ponekad bi mu njeno pomodrelo lice došlo u vidno polje. Uza sav strah koji ga je stezao, on oseti njen bol u svome telu, smrtni bol koji je ipak bio manje prešan od borbe za dah. Znao je kako to izgleda: stravičan, neizdržljiv bol koji neprestano drži ali koji se još ne može u svojoj punoj strahoti osetiti jer je pre svega bilo potrebno moći disati. Zatim je dva čoveka podigoše za kolena i ramena i izneše iz sobe kao vreću. Winston za trenutak spazi njeno lice, okrenuto naniže, izobličeno i žuto, zatvorenih očiju, i još uvek sa po jednom mrljom ruža na obrazima; više je nije video.

Stajao je potpuno nepomično. Još uvek ga niko nije udario. Kroz glavu mu počese proletati misli koje su dolazile same od sebe, ali su mu se činile potpuno nezanimljive. Pitao se da li su uhvatili Čeringtona. Pitao se šta su uradili onaj ženi u dvorištu. Primeti da mu se očajno mokri, i oseti blago iznenađenje, pošto je to uradio pre svega dva ili tri sata. Primeti da sat na kaminu pokazuje devet, to jest dvadeset i jedan. Ali svetlo se činilo prejako. Zar u avgustu u devet sati uveče ne počinje da se mračí? Pomisli da su se možda on i Džulija ipak prevarili u vremenu - prespavali dvanaest sati i mislili da je dvadeset i trideset, dok je u stvari bilo nula osam i trideset sledećeg jutra. Ali tu misao nije pratio dalje. Bila mu je nezanimljiva. U hodniku se čuše novi, lakši koraci. U sobu uđe Čerington. Ljudi u crnim uniformama se odjednom primiriše. Čerington je takođe izgledao nešto drukčije. Pogled mu pade na komadiće staklenog pritiskača.

"Pokupite to", oštro reče on.

Jedan od uniformisanih se saže da ga posluša. Koknjevskog izgovora beše nestalo; Winston najednom shvati čiji je glas malopre čuo s telekrana. Čerington je još uvek imao na sebi svoj somotski kaput, ali kosa, koja mu je nekad bila sed, a sad je bila crna. Više nije nosio naočare. On baci samo jedan, oštar, pogled na Vinstona, kao da mu proverava identitet, zatim prestade da obraća pažnju na njega. Još uvek se mogao prepoznati, ali više nije bio onaj isti čovek. Telo mu se beše ispravilo i naokolo poraslo. Lice mu je bilo izmenjeno samo u detaljima, ali te sitne promene su ga ipak potpuno preobličile. Crne obrve su bile manje